

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718010187
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Javorková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3718010187.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Javorkovej a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Ondreja Samaša, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. júna 2020 prejednal odvolanie prokurátorky v trestnej veci obžalovanej

E. F.,

nar.XX.XX.XXXX v T. F., trvale bytom T. T. XXX,

ktorú podala proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/65/2018 zo dňa 12. novembra 2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátorky zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica bola obžalovaná E. F. podľa § 285 písm. b/ Tr.por. oslobodená z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mala dopustiť na skutkovom základe, že ako konateľka spoločnosti GASTRO CENTRUM s.r.o. so sídlom Považská Bystrica, Centrum 2304, IČO: 36 802 191, na základe kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 23.06.2011, uzatvorenej medzi spoločnosťou GASTRO CENTRUM s.r.o., Považská Bystrica ako predávajúcim a Y. V., Púchov, Moravská 1635/27, IČO:34 751 106, ako kupujúcim, predala gastronomické zariadenie, o ktorom deklarovala, že je vo výlučnom vlastníctve spoločnosti GASTRO CENTRUM s.r.o., Považská Bystrica, ktoré sa nachádzalo v prevádzke tejto spoločnosti na adrese Centrum 2304, Považská Bystrica, za kúpnu cenu vo výške 25.000 Eur, ktorá mala byť vyplatená formou zápočtu za v uvedenej výške neuhradené faktúry č. 00003 zo dňa 01.10.2010, splatnú dňa 15.10.2010 na sumu 17.587,24 Eur a č. 00004 zo dňa 07.10.2010, splatnú dňa 22.10.2010, na sumu 12.122,91 Eur, pričom v čase uzatvorenia kúpno-predajnej zmluvy vedela, že spoločnosť GASTRO CENTRUM s.r.o. Považská Bystrica nebola vlastníkom predmetu kúpy, a tento predmet kúpy nevydala Y. V. v lehote stanovenej v zmluve a ani v inej lehote, neuhradila Y. V. ani splatné faktúry, gastronomické zariadenie mala v úmysle odpredať iným osobám, čím poškodenej Y. V. - KAMIX, so sídlom Púchov, Moravská č. 1636/31, IČO:34 751 106, spôsobila škodu vo výške 25.000 Eur, nakoľko skutok nie je trestným činom. Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. bola poškodená Y. V. - KAMIX, so sídlom Púchov, Moravská č. 1636/31, IČO:34 751 106, s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení odvolaním podaným v neprospech obžalovanej podala prokurátorka. V písomných dôvodoch uviedla, že rozsudok považuje za nezákonný a neopodstatnený. Tvrdenia obžalovanej, že nevedela o dlhu voči poškodenej vo výške

25.000,- Eur, resp. že bola v domnení, že podpisuje uznanie dlhu nemajú oporu v dokazovaní. Z výpovede poškodenej vyplynulo, že obžalovaná vedela o dlhu voči nej vyplývajúceho z dvoch faktúr z 01.10.2010 a z 15.10.2010 vystavených na sumu v celkovej výške 29.710,15 Eur. O tom svedčí aj podstatný listinný dôkaz a to splátkový kalendár, ktorý obžalovaná podpísala dňa 22.12.2010 na celú dlžnú sumu. Z tejto aj splátkami uhradila 4.900,- Eur. Obžalovaná a poškodená uzatvorili riadnu kupno-predajnú zmluvu dňa 23.06.2011, ktorá bola overená a podpísaná na matrike, čo príslušná matrikárka aj potvrdila /svedkyňa Y. F./ Kúpna cena mala byť vyplatená formou zápočtu dovtedy nevyrovnaných dvoch faktúr v celkovej výške 25.000,- Eur. Zmluva obsahuje aj prehlásenie predávajúceho, že gastronómické zariadenie v prevádzke je v jeho výlučnom vlastníctve. Z výpovede svedka Y. V. vyplynulo, že v čase podpisu zmluvy /27.06.2011/ spoločnosť obžalovanej teda Gastro Centrum s.r.o. nebola vlastníkom gastronómického zariadenia. Stala sa ním až dňa 01.07.2011. Aj z výsluchu obžalovanej vyplynulo, že si uvedomovala, že spoločnosť nebola vlastníkom zariadenia. Obžalovaná teda minimálne v čase uzatvorenia zmluvy nemala úmysel odovzdať predmet zmluvy poškodenej. Mala zámer predmet zmluvy predať, preto objednala jeho prepravu na komisionálny predaj, čo potvrdili svedkovia V., V. a V., podieľajúci sa na realizácii prepravy zariadenia a to dňa 07.07.2011. Ku preprave však nedošlo z dôvodu zásahu polície. Z toho je zrejmý úmysel obžalovanej uviesť poškodenú do omylu a spôsobiť jej škodu. Nepreukázanie dlhu zo strany poškodenej súd oprel o výpoveď svedkyne Y. N. a obžalovanej. Odôvodnil to aj zlým psychickým stavom obžalovanej v uvedenom období. Súd vôbec nebral do úvahy existenciu faktúr, dodacích listov a splátkový kalendár podpísaný obžalovanou. Argument obžalovanej, že nemala vedomosť, že podpisuje kúpno - predajnú zmluvu, nemožno akceptovať. Jej nepriaznivý zdravotný stav nebol v priebehu pojednávania preukázaný, najmä v takom rozsahu, ktorý by jej znemožňoval robiť akékoľvek právne úkony. Zmluva bola vypracovaná spoločne obžalovanou a poškodenou. Datovanie zmluvy a jej predmet dostatočne preukazujú, že obžalovaná vedela, akú zmluvu podpisuje a čo je jej predmetom. Z toho vyplýva, že mala zámer predať gastronómické zariadenie, ktoré nebolo vo vlastníctve spoločnosti, ktorej bola konateľkou. Svedkyňa F. V. v snahe zbaviť trestnej zodpovednosti obžalovanú uviedla asi tri verzie okolností, za akých mala byť spoločne s obžalovanou pripravená zmluva zo dňa 22.06.2011. Rozpory vo svojich výpovediach nevedela vysvetliť, čím sa súd nezaoberal. Poškodená nemala dôvod domnievať sa, že gastronómické zariadenie nie je vo vlastníctve spoločnosti Gastro Centrum s.r.o. Tvrdenia svedka R. F. nemajú oporu v dokazovaní. Nebol predložený žiaden dokument, preukazujúci obmedzenie rozsahu právomoci obžalovanej konať v mene spoločnosti, a táto skutočnosť nevyplýva ani z výpisu z obchodného registra danej spoločnosti. Aj taký závažný právny úkon ako prevod obchodného podielu spoločnosti na T. F. realizovala obžalovaná osobne. Vo veci určenia vlastníckeho práva Okresný súd v Považskej Bystrici rozsudkom sp.zn. 3C/163/2011 dňa 28.02.2012 rozhodol tak, že návrh žalobkyne - obžalovanej zamietol. Poukázal najmä na to, že Y. V. nemohla nadobudnúť vlastníctvo k hnuiteľným veciam uvedeným v kúpno - predajnej zmluve, z dôvodu, že samotný navrhovateľ konania nepreukázal existenciu vlastníckeho práva k týmto hnuiteľným veciam. Trestno-právnosť konania obžalovanej nepriamo dokazuje aj nepriaznivá ekonomická situácia spoločnosti v čase skutku, kedy obžalovaná mala vedomosť, že s podnikaním skončí. Spoločnosť mala v uvedenom období záväzky v takom rozsahu, že sa dostala do predĺženia, a to nielen voči sociálnej, ale aj zdravotnej poisťovni vo výške 51.058,- Eur za obdobie rokov 2009-2011. Uvedené vyvracia výpoveď účtovníčky danej spoločnosti Y. N. o ekonomickej situácii spoločnosti. Sama obžalovaná tvrdila, že dlhovala poškodenej za tovar asi 1000,- alebo 5000,- Eur. Svedkyňa N. uvádzala podstatne nižšiu sumu. Jej výpoveď je preto nevierohodná, urobená v snahe zbaviť trestnoprávnej zodpovednosti obžalovanú. Poukázala tiež na výpoveď svedkyne R. V., ktorá uviedla, že obžalovaná jej nevyplatila mzdu, že nevyplácala aj dodávateľom a teda potvrdila, že obžalovaná nemala peniaze. Tiež počula rozhovor medzi obžalovanou a poškodenou, kde poškodená uviedla, že ak obžalovaná nezaplatí za tovar, už je ho viac nedodá. Uviedla, že obžalovaná nebývala prítomná pri dodávkach, lebo na ich zaplatenie nemala peniaze. Toto dokresľuje spôsob vykonávania podnikateľskej činnosti obžalovanou. Pokiaľ ide o namietanú správnosť vedenia účtovnej dokumentácie poškodenou, k tomu je treba uviesť, že táto skutočnosť nie je predmetom konania, a pre posúdenie je nepodstatná. Navrhla preto, aby krajský súd zrušil uvedený rozsudok a uznal obžalovanú vinnou v zmysle obžaloby, a uložil jej trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Poškodenú navrhla odkázať s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

K odvolaniu prokurátorky sa vyjadrila aj obžalovaná, ktorá prostredníctvom svojho obhajcu uviedla, že súhlasí s odôvodnením rozsudku, považuje ho za správny. Jej konanie nenaplnilo základné znaky skutku, z ktorého bola obžalovaná. Poškodená obžalovanú uviedla do omylu. Nikdy nepopierala, že mala dlh voči poškodenej, avšak rozhodne nie v takej výške, uvádzanej poškodenou. Potvrdili to aj

svedkyňa Y. N. účtovníčka spoločnosti, podľa ktorej dlh poškodenou uvádzaný ani nie je reálny, a nie je ani ničím podložený. Samotná poškodená túto škodu nevedela ničím preukázať, pri vyčíslení škody poškodená vôbec nevychádzala z dodania tovaru, pretože ani len reálne nemohla poškodená také množstvo mäsa v uvedenej cene obžalovanej dodať. Zmätené a rozporuplne vyznieva aj snaha poškodenej o uplatnenie si škody v trestnom konaní, kde nevedela odstrániť rozpor prečo najskôr uplatnila škodu 25.000,- Eur a potom len 5.000,- Eur. V celom konaní poškodená nepredložila dodacie listy preukazujúce skutočné dodanie tovaru z dvoch sporných faktúr. Nepreukázala teda skutočné dodanie tovaru obžalovanej, tieto dve faktúry účelovo vytvorila, aby mohla dať obžalovanej podpísať uznanie dlhu. Keď škoda nebola preukázaná, nebol naplnený jeden z obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu a to vznik škody a jej výška. Poukázal tiež v tomto kontexte na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 2To/125/2015 z ktorého vyplynulo, že pri pochybnostiach súdu o výške spôsobenej škody je súd povinný vychádzať zo zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Ani samotná poškodená nepodala odvolanie voči škode, hoci bola odkázaná na civilný proces. Tvrdenia obžaloby, že kúpno - predajná zmluva bola vypracovaná spoločne obžalovanou a poškodenou sú nepravdivé. Samotná poškodená uviedla viaceré varianty, jednak že zmluvu napísala sama, potom, že ju napísala s obžalovanou. Svedkovia v spoločnosti obžalovanej však potvrdili, že poškodená si fotila prevádzku firmy a zamestnancom obžalovanej pri tom uvádzala nepravdu, keď tvrdila, že robí spomienkovú knihu pre obžalovanú. Svedkovia V. a F. potvrdili, že obžalovaná nevedela, že podpísala kúpno - predajnú zmluvu. V čase jej podpisu mala zdravotné problémy, navštevovala psychologickú poradňu, mala chorú matku, všetko sa to podpísalo pod jej konanie a vystupovanie. Uvedené skutočnosti podložila správou pracoviska psychologickéj poradne. Správne súd poukázal na to, že to bola poškodená, kto nedodrжал obvyklú mieru opatrnosti, že si nezistila pred podpisom zmluvy, kto je vlastníkom gastronomického zariadenia, pričom vedela jednoznačne o tom, že spoločnosť obžalovanej ho má v nájme, a nepožadovala doklad o jeho nadobudnutí. K podpisu zmluvy od obžalovanej nežiadala žiadne doklady. Obžalovaná popiera úmysel predáť prevádzku poškodenej, ako aj úmysel uviesť ju do omylu, či spôsobiť jej škodu. Nebola jej preukázaná subjektívna stránka trestného činu podvodu, a súd preto správne zobral do úvahy ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. por. Navrhla preto odvolanie prokurátorky ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky podľa § 316 ods. 1 Tr. por., a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania vykonal verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť prokurátorkou napadnutého výroku rozsudku o oslobodení obžalovanej spod obžaloby (o vine a treste), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne a v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ uvedenou v § 2 ods. 4 Tr. por. vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku. V súlade s vykonanými dôkazmi presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti a dôkazy oprel svoje závery o oslobodení obžalovanej spod obžaloby, a pre ktoré dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

K odvolacím námietkam prokurátorky je potrebné uviesť v prvom rade to, že tak obžalovaná, ako aj ďalší vo veci vypočutí svedkovia spochybnili výšku vzniknutého dlhu obžalovanej voči poškodenej. Obžalovaná uviedla, že za dodávky mäsa dlžila poškodenej určitú sumu, avšak rozhodne nie takú, aká bola uvedená v dvoch poškodenou vystavených faktúrach. Jej výpoveď potvrdzuje aj svedkyňa T. Y., ktorá uviedla, že iniciatívnu vo veci rozhodne bola výlučne poškodená V., ktorá sa vlastne prevádzku obžalovanej snažila riadiť. Svedkyňa R. V. potvrdila, že síce obžalovaná mala dlhy voči dodávateľom, ale nie extrémne veľké. Taktiež svedkyňa Y. U. uviedla, že maximálna denná dodávka mäsa na prevádzke bola vo výške 500,- euro.

Pokiaľ teda poškodená uviedla na faktúrach obdobie október 2010 nemohla byť podľa vypočutých svedkov dodávka v sumách uvedených na faktúrach spolu vo výške 29.710,15 euro. Navyše podľa svedkyne Y. N. tieto dve faktúry vystavené poškodenou nemali potrebné náležitosti v zmysle zákona o účtovníctve, a preto ich ani nemohla zaevidovať do účtovníctva obžalovanej. Poškodenej aj povedala, že tieto faktúry nie je možné preplatiť. Vyzvala poškodenú, aby doplnila faktúry o dodacie listy, tieto jej však neboli dodané, ale ani pokladničné doklady. Taktiež potvrdila, že denné dodávky mäsa sa pohybovali v maximálnej sume 500,- euro. Dlžná suma 12.000,- euro uvedená na faktúre poškodenej mohla vzniknúť tak za jeden rok. Problémom uvedených faktúr bolo to, že aby sa mohli zaevidovať do účtovníctva, musia byť rozpísané všetky položky, ak sa odkazuje na dodacie listy musia byť k faktúram priložené. Poškodená však nedoložila ani jedno, či druhé. Údaje na faktúrach nezodpovedajú realite, je tam uvedený iba jeden deň dodania, mäso za 12.000,- euro by obžalovaná nemala na svojej prevádzke ani kde uskladniť. Uvedené potvrdil aj manžel obžalovanej. Ročne podľa svedka zaplatili poškodenej za mäso cca 12.000,- euro, väčšinu dodávok mali uhradenú, osobne to zisťoval. V zmysle vymyslených tvrdení poškodenej na túto podali aj trestné oznámenie. Nie je mysliteľné, aby niekto dodával tovar odberateľovi, ktorý 2 roky neplatí faktúry. Jeho manželka - obžalovaná dôverovala poškodenej. Z uvedeného teda vyplynulo, že keď obžalovaná odmietla poškodenej jej faktúry pre nesplnenie náležitostí vyžadovaných zákonom preplatiť, využila poškodená zlý psychický stav obžalovanej, a dala jej podpísať papiere týkajúce sa uznania dlhu, ktorý neexistoval.

Svedkovia pritom zhodne potvrdili, že poškodená si fotila prevádzku obžalovanej a uvádzala zamestnancom, že pripravuje pre obžalovanú spomienkovú knihu. Teda neuvádzala pravdu o spoločnej príprave zmluvy s obžalovanou, kedy poškodená túto pripravovala sama a to pod zámkou prezentovanou pred zamestnancami obžalovanej. Zo svedeckých výpovedí svedkov je zrejmé, že poškodená mala jednoznačný záujem o prevádzku obžalovanej, a ona sama vyvíjala iniciatívu ako prevádzku získať akýmkoľvek spôsobom. Obžalovaná mala preukázateľne v predmetnom období zlý psychický stav, o čom sama poškodená dobre vedela, a tento vo svoj prospech využila. O nepravdivosti tvrdení poškodenej teda svedčia nielen svedecké výpovede mnohých vo veci vypočutých svedkov, ale aj jej chaotická a veľmi nepresvedčivá výpoveď.

Tu je potrebné zdôrazniť dôležitú okolnosť, že zápočet dlhu bol súčasťou kúpno - predajnej zmluvy medzi obžalovanou a poškodenou, ktorej uzatvorenie je predmetom obžaloby. Ak teda súčasťou zmluvy bol poškodenou nepreukázaný dlh, ktorý mala mať obžalovaná voči poškodenej, uvedené vrhá úplne iné svetlo na konanie obžalovanej. Ak totiž existujú pochybnosti o jednoznačnosti dôkazov, z ktorých vyplynuli závery o výške spôsobenej škody, tieto poškodená nebola schopná vyvrátiť alebo odstrániť, a iné dôkazy v uvedenom smere súd prvého stupňa k dispozícii nemal, bol povinný vychádzať zo zásady "v pochybnostiach v prospech obžalovaného".

Na podklade vykonaných dôkazov nebolo teda jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, v akej výške mala obžalovaná poškodenej spôsobiť škodu. Výpočet škody premietnutý v skutkovej vete napadnutého rozsudku je z toho dôvodu nepreskúmateľný, založený skôr na dohadoch ako na jednoznačne preukázaných faktoch. Výška spôsobenej škody je pritom - okrem iného - kvalifikačný moment, ktorý pri naplnení všetkých pojmových znakov skutkovej podstaty príslušného trestného činu modifikuje právne posúdenie konania páchatel'a tak, ako je tomu aj pri trestnom čine podvodu. V uvedenom prípade boli použité prostriedky trestného práva na prípad, na ktorý sa nevzťahovali. Skutočnosti zistené z dôkazov v uvedenej trestnej veci nenasvedčovali tomu, že bol spáchaný trestný čin.

Vzhľadom na vyššie uvedené okresný súd správne obžalovanú podľa § 285 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby oslobodil. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. prichádza do úvahy práve vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o niektorej skutočnosti trvajú.

Námietky prokurátorky uvedené v odvolaní preto krajský súd nepovažoval za dôvodné, preto jej odvolanie zamietol podľa § 319 Tr. por. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátorka navrhla vyhodnotiť inak, než urobil okresný súd.

Záverom je na doplnenie potrebné uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného

vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je preto správne, v súlade so zákonom, a má dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.